Ч. 244. Субота 12 падолиста (30 жовтня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Дискусия буджетова в краевім соймі. — Справа інсбруцких розрухів. — Бесїда Лендсдавна на пирі у льордмера. — З поля війни.)

В соймі краевім розпочала ся дня 9 с. м. дискусия над буджетом краевим на 1905 р. Яко перший бесїдник против буджету промавляв пос. др. Король. В довшій промові виказував бесїдник кривди народу рускогo при виборах до сойму краевого і рад повітових а відтак говорив о всїляких надужитях, яких допускають ся деякі урядники при старостствах в Товмачи і Гусятинї. Розповідав іменно про подію, яка стала ся була підчас ставленя угольного каменя під „Народний Дім“ в Копичинцях дня 2 червня с. р, де комісар гусятиньского старостства Строка розгапяв процесию і уживав при тім ганьблячих слів. Бесїдник висказав при тім свій жаль з тої причини, що того урядника не засуспендовано і розведено слїдства против него, лиш перенесено до Долини. Дальше говорив др. Король про надужитя старостств в Золочеві, Бучачи і Косові а обговорюючи відносини більшости соймової до Русинів, сказав, що більшість ухвалила основане рускої ґимназиї лиш длятого, що мусїла. Наконець заявив бесїдник, що рускі посли будуть голосувати против буджету.

Другий бесїдник пос. Гнойньский заявив, що не годить ся на підвисшене додатків краевих до податків о 5 процент а то длятого, бо сила податкова нашого краю не годна видержати дальшого обтяженя з причини нещасть елементарних, які повтаряють ся що року. — Пос. о. Стояловский заявив, що ще в сім роцї промавляе против буджету, але не виступае против підвисшеня додатків, бо они не були би так великим тягаром, як би селяньство не запивало ся, не процесувало ся і не було виставлене на жидівский визиск.

Бесїдник доказував відтак, що в галицкім соймі поправдї нема опозициї; більшостию соймовою не есть лиш сама правиця, але й лївиця, котра лиш бавить ся в опозицию. Тота лївиця не мае права називати ся анї демократичною, анї народною, бо заступае лиш жидівскі інтереси. Заговоривши про жидів, обговорював бесїдник всїлякі типи жидів і казав, що нинї що семий чоловік в Галичинї то жид. Давнїйше були лиш чотири типи жидів: лихвар, шинкар, лїберал і шпигун, а тепер настав ще жид обшарник; инші типи жидів то: адвокат, бурмістр християньскої громади, учитель і спільный всїм тип жид „ароґант“, а найвійшим буде радник шкільний. Соймова лївиця есть лиш жидівским синдикатом і лиш з імени есть польскою. Бесїдник взивав більшість соймову, щоби була щира супротив Бога народу і Русинів. По бесїдї пос. Стояловского відрочено засїдане до вечера.

Показуе ся, що маляр Пеццеї таки згинув від баґнета. Жовнїр, котрий его пробив, признав ся до того і каже, що Пеццеї схилив ся по песика, щоби его взяти на руки, а ему здавало ся, що Пеццеї хоче кинути ся на него і він его длятого пробив. В самім Інсбруцї наставав вже спокій, але зато заворушило ся в Триестї і серед всїляких нїмецких партий. Тепер вже відзивають ся і нїмецкі голоси за тим, щоби італіяньский видїл правничий перенести з Інсбрука до Триесту.

На пирі у льондоньского льорд мера (бурмістра) виголосив мінїстер для справ заграничних, Лендсдавн бесїду, в котрій порушив справу нападу балтийскої фльоти на Північнім мори і сказав, що справа ся, о скілько можна предвидїти, не доведе до війни. Обі сторони суть того переконаня, що право есть по їх сторонї. Слїдство викаже, хто винен, а офіцири, що провинили ся, будуть укарані. Заговоривши про японьско-росийску війну, сказав Лендсдавн, що она причинить ся до того, що на будуче всї спорні справи

Спомин.

(З французского — Андре Теріета.)

Знаете Фалльоар? Коли ваш добрий ґеній заведе вас до Аннесі і коли ви переїдете ся по озері, то впаде вам певне щасливий, зелений, тихий куток, в котрого милім спокою дрімае то село у стіп гори. Скала Шер, що розпростирае свої пошарпані і лїсом порослі рамена аж до середини озера і обіймае ними пять чи шість віль, трийцять домів та старе на готель перемінене опатство, з котрих складае ся цїле Фалльоар і хоронить їх перед холодним подувом північного вітру.

Село лежить поміж виноградниками в тїни чудесних оріхових дерев. За ним здіймае ся перший гірский хребет покритий буками і дубами; дальше понад обширною високорівнею полями, котрих жита і вівси филюють у вітрі, покривають узбіча гір пасовиска і смерекові лїси.

На долинї розпростирае озеро свое голубе, спокійне зеркало, по котрім пересувае ся кількі човен з своїми трикутними вітрилами. В тій голубій водній площи лагідно відбивають ся тополї прибережних доріг, стрімкі склони гір і скалисті вершки противлежного берега. Сьвітло сонця, лагоджене хорошими хмарами, красить ланцух гір, що окружае конець озера, яркими проміями. Темно зелена, глубоко синя, сильно фіолєтова і срібно сїра краска спливають ся з туркусово голубою краскою води і ясною зеленю виноградників. Над тим величавим а рівночасно милим краевидом царить глубокий спокій, перериваний лиш голосним звуком сільских дзвонів, щебетом птиць, або скрипотом запряженого волами воза.

Тут можна упивати ся радостями щасливої любови і сюди треба утїкати, коли мае ся перебути яку велику журбу. Запах сьвіжо скошеного сїна, який заносить вітер з гір, сповивае нас лагідними пестощами, а рівночасно успокоюе смуток гірских споминів і гоїть мов бальзам моральні рани.

Недавно стрітив я на дорозї до вершка Фурнет трех туристів, що сходили з гори з палицями в руках і клунками на плечах. Они були веселі, урадувані житем і молоді; найстарший міг мати ледве двайцять пять літ. Зі зворушенем дивив ся я на них, як они переходили і на вид їх веселої молодости виринули перед моїми очима всї спомини моїх двайцятих років. Я бачив себе, як спішу повний охоти до житя тою самою дорогою в долину, в уманеним капелюхом, в товаристві двох веселих товаришів і так як вершки гір відбивають ся в озері, відбив ся спомин тодїшного часу мов в зеркалї перед моїм оком з цїлком тими самими формами, красками, запахами і одушевленем з того часу.

Було то одного вечера перед двайцять пять лїтами в тім самім селї, де ми по якійсь прогульці в гори мали переночувати. Ледве ми пустили ся дорогою, що веде через величаву алею каштанів до опатства, коли побачили ми молоду дївчину, котра підняла ся з одної лавки і в цїлій красї своїх вісімнайцятьох лїт пійшла поволи алею наперед нас. Була біла, пречудно збудована, буйне, чудесне, ясне волосе спадало на плече богинї. Еї ясна сукня, котрої край дотикав ся трави, вказувала стрункий стан; еї хід був прекрасний і коли она на шепіт наших зачудованих голосів трохи обернула ся, побачили ми красавицю з червоними, гордо закроеними устами, з легко закривленим тупим носиком і ясними гордими очима.

Ми всї три рівночасно загоріли́сь, труди дня забули ся і ми пішли за нею в малім віддаленю дорогою, що вела поміж виноградники. На однім закрутї стежки отворила она закриту листем повою фіртку і щезла.... Вернувши до готелю, з головами повними здогадів о нашій загадочній стрічи, розпитували ми готелеву службу про незнакому.

Молода дївчина була княжною В.... Она була Росиянкою і мешкала з своєю родиною в одній віллі, положеній на березї озера.

Росийска княжна і така хороша, то була достаточна причина, аби розпалити нашу уяву і ми підчас цїлого обіду не говорили о нїчім иншім як о еї красї. Однако по обідї мої приятелї почули ся по трудах дня — а може причинило ся до того і вино з Фалльоар — утомленими, їх живість кудись задїла ся і они пішли спати. Що до мене то я не мав найменшої охоти спати і я пійшов на прохід, надїючи ся, що може ще раз побачу біле аристократичне явище з пополудня.

Був чудесний вечер. По сторонї Аннесі зайшло саме сонце в горішнім мори багряних хмар. З поза скалистих вершків Фурнети війшов повний місяць і осьвітив темні узбіча гори своїм першим проміном, що немов стріла

будуть мирно залагоджувати ся. Наконець заявив бесїдник, що Анґлія не відкине предложеня президента Сполучених Держав, Розвельта, в справі скликаня другої мирової конференциї в Гаґі.

На поли війни якось притихло, а замість важнїйших і поважнїйших вістий, подають ґазети якусь очевидну байку пущену з Чіфу про якогось российского вояка, котрого Японцї ще 26-го жовтня взяли в неволю, а котрого, давши єму богато відозв до российского войска, завернули назад до Порт Артура. Вояк той, роздавши відозву поміж своїх товаришів, вернув в ночи з дня 4 с. м. назад до Японцїв і сказав їм, що российскі вояки обіцяли єму дати відповідь за кілька днів. Він каже, що межи залогою єсть мимо волї і приказів ґен. Штесселя велика охота піддати ся. Він розповів також, що належав до відділу, котрий мав спершу 800 людий а тепер остало ся з них лиш 30. З российскої сторони доносять, що Японцям не удало ся доси взяти анї одного форту, а в тім, що доносять ґазети, єсть лиш тілько правди, що Японцям удало ся взяти лиш кілька поменших укріплень перед фортами, котрі однакож не мають великої вартости. В Порт Артурі має бути подостатком поживи, бо єї довозять ночами хіньскі джунки.

Новинки.

Львів дня 11-го падолиста 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував інспектора фабрики тютюну в Кракові Вільг. Келера, старшим інспектором фабрики тютюну в Винниках.

— **Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів** оповіщує: На основі рішеня ц. к. Міністерства торговлї з дня 7 жовтня 1904 ч. 50.104 зістала назва уряду почтового в Млаках змінена на Сянки. В віднесеню до властий, урядів і публики не зайшли по тій причинї нїякі инші зміни.

— **З'їзд руских послів** до сойму і ради державної з Галичини і Буковини відбув ся у Львові ві второк. В з'їздї взяло участь 17 послів.

— **Вечерницї з танцями** відбудуть ся заходом тов-а „Кружок українських дївчат" у Львові в суботу дня 12 падолиста в сали „Рускої Бесїди". Буфет у власнім зарядї. Вступ 1 К від особи для пп. академіків 50 с. Початок о годинї 8 вечером. Просить ся о численну участь. — Виділ.

— **Дирекция Тов-а „Ризниця"** подає до прилюдної відомости одержане нею справоздане „Краєвого Союза ревізийного" в справі люстрациї Тов. „Ризниця" в Самборі, доконаної по мисли закона люстратором „Кр. Союза ревізийного": П. Апольон Ничай перевів з порученя „Краєвого Союза ревізийного" люстрацию Товариства „Ризниця" в Самборі в днях 3, 4 і вересня 1904 і з доконаної ревізиї предложив протокол люстрацийний, звіт після формуляря, приписаного розпорядком Мінїстерства, і свій заїт о вислїдї люстрациї. На підставі того справоздання п. люстратора, як також справоздания і білянсу з р. 1903/4 Рада „Краєвого Союза ревізийного" приймає до відомости повисше справоздане і вислїд ревізиї, доконаної в товаристві „Ризниця", після котрого оказує ся стан Товариства добрий, дїловодство відповідне і ясне, управа згідна з статутом, контроля власна належита і розвій Тов-а видний. Заразом вказує Рада „Краєвого Союза ревізийного" управі Тов-а „Ризниця" в Самборі яко потрібне, щоби доповнити бракуючі декларациї приступленя членів і щоби над продажею і експедициєю поставити осібного управителя зглядно контрольора, по можности за кавциєю".

— **Нещастні пригоди.** З Гусятина доносять: Дня 30 м. м. пополудни вийшов селянин з Майдану, Яков Регодиньский на польоване до двірского лїса. Саме тодї переходив лїсом побережник Франц Бандура з Тудорова з селянином Петром Боцяном. Регодиньский сховав перед ними рушницю під кожух так, що дуло стрільби найшло ся під пахою. Коли Бандура з Боцяном перейшли, хотїв Регодиньский витягнути рушницю, але так нещасливо се робив, що она вистрілила, а набій розірвав єму цїле рамя. На голос стрілу прибіг побережник з товаришом, але вже не могли помочи конаючому Регодиньскому.

— **Огнї.** Доносять з Грибович великих під Львовом, що в суботу дня 5 с. м. о 10 год. вечером вибух огонь в хатї господаря Вощака близько школи. Небезпечність була велика, бо вітер роздував огонь, так що цїле село могло обернути ся в купу звалищ і попелу. Лиш завдяки тамошним Соколам, яких злетїло ся в однїй хвили поверх 30, здавлено огонь, так. що лиш дах згорів. — Сими днями згоріло в місточку Глинянах 5 селяньских загород. Шкода виносить 8026 К. Причина огню незвістна.

— **Скритоубийчий замах,** якого допустив ся візник Іван Котиляк на п. Іваницкій, найшов своє закінчене в самоубийстві. Именно Котиляк, коли замітив, що за ним слїдить полїция, відобрав собі житє вистрілом з револьвера в шопі п. Іваницкої.

— **Американьску виставу** в Сен Люї оглянуло до дня 8 с. м. звиж 16 мілїонів людий.

— **Жерело ріки Лаби** в Чехах в наслїдок сегорічної посухи цїлковито висхло. Гадали, що в дощевій порі оно на ново витрисне, але надія показала ся пустою. Видко підземні збірники води витворили собі инші дороги, куди добувають ся на верх.

† **Померли:** Константин Пирожиньский, радник Намістництва, дня 10 с. м. у Львові; — Тадей Задурович, публицист і писатель польский, б. редактор Trybuny, оногди у Львові, в 44-ім роцї житя.

перебивав легку мраку, що здоймала ся з лїсів. З усіх сторін доносило ся цьвірінькане польних коників і мішало ся з голосним рахканем жаб. Під моїми ногами плюскотїла вода сияючою ще, чорносиною краскою озера. Я ішов краєм малої луки, котра простягала ся аж до берега озера і дивлячи ся далеко перед себе, думав я про можливість нової стрічи з Россиянкою; я винаходив романтичні случаї, які мали нас звести з собою, а навіть розпочав видуману розмову, в котрій я дуже бистроумно і дотепно поводив ся. Коли я так будував мої замки на ледї, почув я під галузєм одної верби металїчний звук ланцуха, за котрий торгано і нараз побачив я кілька кроків перед собою білу стать... То була княжна.

Она пробовала відвязати ланцух, котрим було привязане човно до глубоко вбитого в землю паля; але їй то не удавало ся. Єї малі пальцї дармо ранили ся о заржавілі зелїзні перстенї, що були завязані в узел. Она гнївно тупала ногами о землю, нетерпеливість запалила в єї очах незвичайний огонь, крізь єї дитинячі уста, які стиснув гнїв, виривали ся слова роздратованя.

— Ах, Боже, як то противно — крикнула.

— Позвольте — сказав я нагле приступаючи.

І я розвязав ланцух, ушкодивши при тім порядно мої нїгтї.

Она між тим вскочила вже в човно і оглядала мене від стіп до голови. Я цїлих вісім днїв перебув в горах, ішов в дощ і всяку непогоду, спав на сїнї в шаласах і тому мій зверхний вигляд був досить опущений, борода за довга і розтріпана, капелюх поломаний, одїне помяте, чоботи заболочені.... Она уважала мене очивидячки за перевізника.

— Дякую — сказала коротко. — А тепер повезете мене до Дуїнь, добре?

— З найбільшою приємностию — відповів я, а моє серце аж сильнїйше забило ся. Я скочив в човно і відбивши одним ударом весла лодку далеко від берега, почав я веслувати, між тим як она сидячи напротив мене правила кермою. Сходячий місяць показав менї тепер лїпше єї прекрасне лице, окружене ясним буйним волосєм і з двома чорними як вуголь і блискучими очима. На шовковій блюзї мала припяту китицю цьвітів, котрих запах доносив ся аж до мене.

— Я хотїла вже давно зробити ту прогульку — відозвала ся, немов би оправдуючись передо мною — але моя тїтка боїть ся води, а міс Ґрей то правдива вурка; тому я постановила вибрати ся сама і як би не той поганий ланцух, то я була би вже далеко.

Говорила дуже добре по французски з легким заграничним наголосом, що в єї устах звучав дуже мило. Я цїлий вдивлений в неї, не гадав о тім, аби їй відповідати і вдоволив ся тим, що веслував з цїлої сили, так, що ми досить скоро опинили ся на серединї озера.

— Одним словом ви прийшли в сам час — говорила дальше — але ви не стратили часу і тому я мушу вас винагородити....

Сказавши то, витягнула з кишенї маленьку мошонку, на котрій побачив я срібні букви в сьвітлї місяця і хотїла вже сягнути до середини, коли я задержав єї рухом руки.

— Дякую вам, панї, але я не перевізник і уважаю себе достаточно нагородженим тим вдоволенем, що можу вас супроводити в тій нічній прогульцї.

Она скоро піднесла голову, єї гладке чоло зморщило ся і она змірила мене наляканим і невдоволеним поглядом.

— А хто-ж ви? — спитала мене.

— Я простий турист, котрий чує ся дуже щасливим, що случайно найшов ся на березї, аби вам зробити прислугу.

Она успокоїла ся і навіть усьміхнулась.

— А!... — сказала — в такім случаю мушу вас перепросити за мою нечемність.... Я зробила дурницю, яку моя учителька міс Ґрей назвала би певне improper.... Коли хочете, вертаймо до Фелльоар.

Она обернула кермою так, що човно завернуло і я почав знов веслувати, однако тепер вже о много поволїйше. Місяць, що все висше піднимав ся, кидав довгий промінь на цїле веркало водне; заслонені легкою срібною мракою гори представляли пречудний вид, а здалека від сторони сїльця Дуссар слала горіюча ватра пастухів своє червоне сьвітло до нас.

— Ви були на Мон-Блян? — спитала мене княжна, що як здавало ся вже успокоїла ся що до моєї особи і уважала відповідним показати ся вічливою і перервати мовчанє.

— Вертаю звідтам.... Сюди прийшов я з Аннесі через Араві, Тон і вершок Фурнетти.

— Знаєте вже наше озеро? Правда, оно чудесне?

Певне, особливо в тій хвили.

— Оно красне в кождім часї — відповіла рішучо — оно таке ясне і голубо прозрачне, що аж хоче ся кинутись в него.... Ах, вода! Пропадаю за водою! — сказала живо і опустила одну руку та омочила єї в срібній бороздї, яку човно лишало за собою.

— Чи ви може русалка? — спитав я глядячи на неї з одушевленем.

— Я хотїла би нею бути! Кажуть, що они тут суть, бо знаєте, що ви на водї, котре має свою історию.

— Справдї?

— Так, тутешні мешканцї кажуть, що на тім самім місци, на котрім ми тепер, запало ся цїле село в озеро, бо селяни не хотїли приймити на ніч і угостити одну стару жебрачку, що була русалкою. В часї місячних ночий чують когути в запалім селї на днї озера, а дзвони дзвонять, як на службу Божу.... Стійте, слу-

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 11 падолиста. Єго В. Цїсар Франц Йосиф вислав до президента Розвельта телєґраму з ґратуляциєю з нагоди єго сьвітлої побіди при виборах.

Триест 11 падолиста. Вчера вечером прийшло тут знову до демонстраций, в котрих брало участь звиш 2000 людий. Намістник кн. Гогенльоге був через 2 години на улицях міста, в точках найбільше загрожених, щоби переконати ся о поступованю поліциї. В кількох місцях прийшло до бійки; 10 осіб єсть ранених палицями або камінєм; 22 осіб арештовано а з тих 11 випущено на волю.

Льондон 11 падолиста. Положенє в Порт Артурі єсть повне розпуки, але доси нема потвердженя чутки, мов би то кріпость капітулювала або щоби єї Японцї здобули.

Петербург 11 падолиста. „Новості" доносять: Міністер справ внутрішних кн. Сьвятополк Мірский приймаючи депутацию жидівских громад заявив їй, що на єго погляд треба стреміти до ідеалу рівноуправненя всїх клясс населеня.

Петербург 11 падолиста. Намістник Алєксієв не замешкав в зимовій царскій палатї, як то первістно було постановлено, але в приватнім готели. — Виїзд ґен. Кавльбарса до Всхідної Азиї відрочено до приїзду царя.

Мукден 11 падолиста. Росийска аґенция телєґрафічна доносить: Адмірал Скридлов по довшім побутї в Мукденї поїхав до головної кватири росийскої на нараду з Куропаткіном і позістане там мабуть 3 днї.

Токіо 11 падолиста. Дня 6 с. м. згорів від ґранатів маґазин, положений в північній части Порт Артура. По полудни того дня вилетїла у воздух стара батерия положена перед фортом Суншушан.

Льондон 11 падолиста. „Daily Telegraph" доносить з Тиєнцину під вчерашною датою: Росийскі кораблї в Порт Артурі мусять з причини японьского огню заєдно зміняти свої становища. В виду того сподїають ся, що росийска фльота буде пробовала знову втечи з пристанї.

Льондон 11 падолиста. „Morning Post" доносить з Шанґаю під вчерашною датою: Зачувати тут, що Японцї ще раз завели переговори о капітуляцию залоги в Порт Артурі. Ґен. Штессель просив о час на нараду з офіцирами. Кріпость єсть достаточно заосмотрена в поживу, брак лиш води.

Льондон 11 падолиста. „Daily Telegraph" доносить з головної кватири ґен. Оку під датою 9 с. м.: Росияни виконали кілька енерґічних атаків на Лїншіпу, але їх відперто з великими стратами. Огонь з пушок знищив зовсім Лїншіпу.

Париж 11 падолиста. Судия слїдчий переслухав міністра війни Андре'го, котрий заявив, що піддержує жалобу против Сіветона. Міністер описав подїю і сказав, що занедужав лиш легко від удару Сіветона.

НАДІСЛАНЕ.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані по до поодиноких поезий много поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

хайте! Чи не виглядає то як далекий звук дзвонів?

Она перехилила ся через край човна і усьміхнена слухала, піднїсши руку до гори, з котрої спливали каплї води і блищали в сьвітлї місяця.

— Чуєте? — повторила.

Я наблизив ся, так що наші голови майже зіткнули ся і послушно слухав. Впрочім аби так похилений коло неї сидїти, був би я всьо вірив і присягав на всьо, що би она хотїла. І справдї здавалось менї, немов би я чув далеку, незвістну музику. Може то було просто битє мого серця, бо я був сильно розворушений сусїдством тої пречудної княжни з золотим волосєм і чаруючими очима. Крім того ударив менї до голови заголомшуючий запах цьвітів з китицї.

— Тихо! — додала з таємничою усьмішкою, приложивши вогкий палець до уст — чуєте русалку, що нас кличе?

Серед нічної тишини чути було здалека голос рога і внаслїдок якоїсь акустичної обставини видавало ся, що та далека музика несе ся з дна озера.

— Ах нї! — скрикнула, розсьміявшись на цїлий голос, на вид мого здивованого лиця, мого одушевленого погляду і напів отворених уст. — Менї дійстно здає ся, що то нїчого иншого як лиш звичайний ріг!

— Ви русалка того озера — сказав я в любовнім одушевленю — і ви надаєте єму цїлу принаду!

Она знов розсьміяла ся, а що я живо веслував, причалили ми вскорі до одного виноградника, що лагідно опускав ся аж до самої води. Понад дрожачими вершками винограду виднїла в яснім сьвітлї місяця елєґантна вілля, а на темнім фонї неба відбивали ся єї пестрі дахівки і дві вежі. Італїяньска льоджа, цїлком заросла повоєм, красила єї перед.

Нараз закликала якась чорна стать, що перехилила ся через поруче льоджи, молоду дівчину.

— Надя, Надя! Ходиж до комнати.... Хочеш набавити ся катару?

— То моя тїтка — шепнула Надя. — Чи я набавлю ся катару, не знаю, але що она порядно насварить на мене, то певно.... Дякую і добра ніч!... Будьте ласкаві привязати човно.... Коли ви не перевізник, не можу вам заплатити, а однако хотїла би я сплатити мій довг.

Хвильку надумувала ся, відтак відтяла нараз китицю цьвітів від своєї блюзи і кинула єї менї:

— Будьте здорові і задержіть ті цьвіти на памятку по русалцї!

Она побігла огородом до гори і щезла під каштанами. На другий день відїхав я з моїми товаришами кораблем з Фалльоар і більше не бачив хорошої княжни....

* * *

А тепер я по двайцятьох пятьох лїтах опинив ся знов на берегах того зачарованого озера. Вілля все ще стоїть серед виноградників з своїми вежами, з зелеными дахівками і оброслою повоєм льоджою. Молоді, здорові, веселї туристи все ще вдирають ся з веселими піснями на вершки скалистої Фурнети і сходять на долину. Я виїхав човном на середину озера і віднайшов місце, де мало затонути казочне село. Але мимо пильности наслухуваня не чув я нї звуку дзвонів, нї солодкого голосу русалки.... Я чув лише, що менї минуло пятьдесять лїт, а сумовиті голоси жаб немов би жалували за моєю минувшою молодостию і моїми колишними товаришами подорожи.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 в рано. Час середно-европейский від львівского с 36 мін. В містї видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).